

Μακαριστός Μητροπολίτης Πενταπόλεως Ιγνάτιος: Ένας μεγάλος ιεραπόστολος

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Ένας χαρισματικός γέροντας, ένας πραγματικός αρχιερέας, ύψιστης ταπεινότητας. Ανεδείχθη μεγάλος ιεραπόστολος της Αφρικής, που δίδαξε τα θεία ρήματα του Χρίστου.

Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου

Συμπληρώθηκαν 2 χρόνια από την εκδημία του μακαριστού Ιεραπόστολου Μητροπολίτη Πενταπόλεως (πρ. Κεντρώας Αφρικής) κυρού Ιγνατίου Μανδελίδη, και το πρόγραμμα «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...» του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, με αφορμή την επέτειο, διοργάνωσε εκδήλωση αφιερωμένη στη μνήμη του.

Στο αφιέρωμα, που πραγματοποιήθηκε την Κυριακή 10 Νοεμβρίου, στο Πνευματικό Κέντρο του Ναού, συμμετείχαν ο κ. Παναγιώτης Αγγελόπουλος, Επίτιμος Αντιεπισκοπικός του Αρείου Πάγου, ο κ. Βασίλειος Αραπατσάνης, Θεολόγος και ο κ. Χρήστος Παναγιωτάκης, Ειδικός Αναισθησιολόγος.

Στην διάρκεια της εκδήλωσης, προβλήθηκε οπτικοακουστικό υλικό αναφορικά με την εξωτερική ιεραποστολή και το πρόσωπο του τιμώμενου Ιεράρχου.

Βασίλειος Αραπατσάνης

Ο κ. Αραπατσάνης αναφέρθηκε στη ζωή και την δράση του μακαριστού και την γνωριμία τους στην Λάρισα, τα χρόνια που δραστηριοποιήθηκε ως λαϊκός στην αρχή και ως Ιερέας στη συνέχεια, οργανώνοντας κατηχητικά, κατασκηνώσεις, κηρύγματα και ομιλίες.

Ως Ιερέας ανέπτυξε πλούσια δραστηριότητα στην Λάρισα. Η προσφορά του αφορούσε κάθε ηλικία, ξεκινώντας από τα μικρότερα παιδιά, τα οποία ο ίδιος δίδασκε στο κατηχητικό. Ο τρόπος του, η διήγηση του, η όλη του εμφάνιση τα καθήλωνε.

Αυτή ήταν και η αφορμή για να συνδέονται με το πετραχήλι του. Μπορούσε να κατεβαίνει στην ηλικία κάθε ενός που τον πλησίαζε, να αντιλαμβάνεται τις ανάγκες του και να γίνεται ο πατέρας, ο αδελφός, ο φίλος, αυτό που χρειάζονταν κάθε φορά. Χωρίς να χάνει την θέση του, τον σεβασμό που του όφειλαν απέναντι στην μορφή του.

Το μυστικό του, τόνισε ο κ. Αραπατσάνης, ήταν πρώτα η αγάπη του προς το πρόσωπο του Χριστού και αφοσίωση του. Στη ζωή του όλη, έκανε ότι άξιζε για τον Χριστό.

«Μία άλλη μεγάλη του αγάπη ήταν η Αδελφότητα Θεολόγων «Ο Σωτήρ» στην

οποία και ανήκε όλα αυτά τα χρόνια, ως ενεργό και ιδρυτικό μέλος και η αφοσίωση του σε αυτήν.

Ήταν παραδειγματική η υπακοή του στην Αδελφότητα. Ήταν το ύψιστο ιδανικό που είχε για τον εαυτό του και απέναντι στην Αδελφότητα στην οποία ανήκε.»

Από το 1981 ξεκινάει η ιεραποστολική του δραστηριότητα στην Αφρική. Τα πρώτα δέκα χρόνια για 4 μήνες ανά έτος και από το 1997 μεταβαίνει μόνιμα πια για να αναλάβει την ευθύνη της ιεραποστολής.

Με τα χαρίσματα που του έδωσε ο Θεός, αυτά που παρέλαβε στην Αφρική τα πολλαπλασίασε. Σχολεία, Εκκλησίες, βαπτίσεις, χειροτονίες.

Το 2002 χειροτονήθηκε Μητροπολίτης Κεντρώας Αφρικής και το έργο του επεκτάθηκε σε όλη την αχανή έκταση της Μητροπόλεως, που αντιστοιχούσε σε 17 Ελλάδες, όπως είπε χαρακτηριστικά ο κ. Αραπατσάνης.

Είναι δε ιδιαίτερα εντυπωσιακό, ότι έκανε πάνω από 400 αεροπορικά ταξίδια, τα 7 χρόνια που διακόνησε ως Μητροπολίτης.

Ένα από τα μεγαλύτερα έργα του, είναι το ορθόδοξο θεολογικό πανεπιστήμιο που ίδρυσε στην Κινσάσα, τον «Άγιο Αθανάσιο Αθωνίτη».

Και συμπλήρωσε:

«Ήταν πάντοτε τολμηρός, γι' αυτό και δεν δίσταζε μπροστά σε κάθε κίνδυνο. Παρά το Επισκοπικό του αξίωμα, ήταν απλός στην συναναστροφή με όλους. Μέχρι τα βαθιά του γεράματα ήταν ο άνθρωπος της υπακοής.»

Χρήστος Παναγιωτάκης

Την προσωπική του μαρτυρία κατέθεσε και ο κ. Παναγιωτάκης, από την γνωριμία του με τον μακαριστό στην Λάρισα, τα τελευταία 10 χρόνια της ζωής του.

Έτσι, και με την βοήθεια οπτικού υλικού που παρουσίασε, περιέγραψε σειρά περιστατικών, από την αρχή της γνωριμίας τους, μέχρι και τις τελευταίες στιγμές του μακαριστού Μητροπολίτου.

Για να καταλήξει, ότι υπήρξε:

«Ένας χαρισματικός γέροντας, ένας πραγματικός αρχιερέας, ύψιστης ταπεινότητας.

Ανεδείχθη μεγάλος ιεραπόστολος της Αφρικής, που δίδαξε τα θεία ρήματα του Χριστού.»

Παναγιώτης Αγγελόπουλος

Κλείνοντας την εκδήλωση ο κ. Αγγελόπουλος, αναφέρθηκε στην πολυετή σχέση και συναναστροφή του με τον Μητροπολίτη Ιγνάτιο, από τα μαθητικά του χρόνια στην Λάρισα.

Όπως τόνισε:

«Η προσωπικότητα του μακαριστού, είναι πολυπρισματική, πολυσχιδής και

προπάντων αφανής ηρωική μορφή της ιεραποστολής στην μαύρη ήπειρο με τις λευκές ψυχές, όπως έλεγε ο ίδιος.»

Όλη η ζωή του, υπήρξε ζωή κηρύγματος, αγάπης, προσφοράς και θυσίας σ' όλους τους τόπους: Στην Έδεσσα ο μικρός Γιώργος, άριστος μαθητής, έμαθε πολύ καλά τα ελληνικά γράμματα.

Τα έκανε κτήμα του και τα μετέδωσε παντού. Χειρίστηκε από πολύ νωρίς άριστα το λόγο.

Από μικρός ήξερε μόνο να αριστεύει. Φρόντισε να μεταδώσει σε όλους το δικό του ζήλο της γνώσης και το μεράκι για τα γράμματα.

«Μεταλαμπάδευσε σε όλους πίστη προς τον Θεό, πόθο για αριστεία και άριστευσαν πολλοί.

Έδειξε στους μαθητές του το μεγαλείο της παγκοσμιότητας της Ορθοδοξίας και τους προστάτευσε από τους κινδύνους της παγκοσμιοποίησης.»

Τους δίδαξε σωστά την ιστορία, έτσι όπως την άκουσε από τους ξεριζωμένους γονείς και παππούδες του. Την αληθινή ιστορία, μέσα από τις διηγήσεις και τα έγγραφα της εποχής του.

Είχε έμπνευση, απaráμιλλη καλλιτεχνική φαντασία και χέρι ζωγράφου. Είχε βαθιές θεολογικές, φιλολογικές, φιλοσοφικές, αρχιτεκτονικές και οικοδομικές γνώσεις.

Στη Λάρισα, συνέχισε ο κ. Αγγελόπουλος, ήταν τόσο αγαπητός, ώστε και στις δύο χειροτονίες, το 1968 και το 1969, σε Διάκονο και Αρχιμανδρίτη αντίστοιχα, συνάχθηκαν τόσοι πολλοί, που δεν μπορούσε κανείς να μπει ή να βγει από το Ναό.

Γενιές και γενιές Λαρισαίων, είδαν, άκουσαν και έμαθαν πολλά από εκείνον. Είχε υπομονή και ήταν ατρόμητος και ανιδιοτελής.

Υπήρξε άριστος κήρυκας του λόγου, ταπεινός, απλός αλλά και βαθιά θεολογικός. Πνευματικός καθοδηγητής άριστος. Μαγνήτιζε τους ακροατές του.

Σε όλη του την ζωή ευλαβείτο σε μεγάλο βαθμό την Υπεραγία Θεοτόκο. Η προσευχή του σε Αυτήν, ήταν πηγή δυνάμεως και προστασίας.

Ο ίδιος άλλωστε έζησε από θαύμα σε αεροπορικό δυστύχημα στο Κονγκό, όπου σκοτώθηκαν 200 άνθρωποι και υπήρξε ο μοναδικός επιζών.

Έχτισε δεκάδες Εκκλησίες, σχολεία, πανεπιστήμιο, άλλαξε την όψη της Κεντρικής Αφρικής. Έτσι εργάστηκε σε όλη του τη ζωή. Όλα τα σκέφτηκε, όλα τα οργάνωσε, όλα τα πέτυχε.

Και λίγο πριν ολοκληρώσει, σημείωσε:

«Το πιο σημαντικό είναι, ότι κατάφερε ποτέ να μην γεράσει. Στα 87 του χρόνια, παρέμεινε ένας λευκός έφηβος.

Ακτήμων, ελεύθερος, γελαστός και σοφός σαν μια μέλισσα πάνω σε αγριολούλουδα. Έφυγε αιώνιος έφηβος την ημέρα της εορτής του προκατόχου του, Αγίου Νεκταρίου.»